

دکتر بهرام امیراحمدیان استاد دانشگاه و کارشناس مسائل منطقه، روسیه و قفقاز

درباره نوروز و جنبه‌های کاربردی آن می‌توان به دیپلماسی فرهنگی اشاره کرد که زیرمجموعه دیپلماسی عمومی است. در جهان مسیحیت، جشن‌های سال نو در فصلی آغاز می‌شود که در نیمکره شمالی فصل سرماست، ولی تمام مسیحیان جهان، به‌ویژه آنهایی که در اروپا، آمریکا یا شرق آسیا زندگی می‌کنند، برای خودشان ضروری و وظیفه می‌دانند که جشنی برگزار کنند و این جشنی است که به دور از نژاد، مذهب، ملیت و جغرافیا آنها را به هم پیوند می‌دهد و عامل اصلی آن هم دین مسیحیت و سال نو و کریسمس است. اینکه کشورها در برگزاری این مراسم با یکدیگر همسو می‌شوند، نوعی وحدت ایجاد می‌کند به نام جهان مسیحیت. حالا برگردیم به جهان خودمان و قلمرو نوروز. ما قلمرویی داریم به نام «حوزه نوروز» که در بین کشورهایی برگزار می‌شود که در منطقه نیمه‌خشک جهان واقع شده‌اند؛ چهار فصل دارند و جالب اینکه همگی هم مسلمان هستند. هر کشوری که در حوزه نوروز قرار دارد، حتی در شمال غربی‌ترین نقطه کنه آبانی در بالکان در اروپاست، آنها هم مسلمان هستند؛ بنابراین ما در آسیای مرکزی پنج جمهوری و در قفقاز جمهوری آذربایجان و در آسیای صغیر ترکیه را در این حوزه داریم که نوروز را جشن می‌گیرند. در حوزه شرقی ایران، افغانستان، پاکستان، شمال هندوستان، منطقه کشمیر، برخی تاجیک‌ها در منطقه سین‌کیانگ اویغور در غرب چین، اینها همه نوروز را جشن می‌گیرند. این یک پیوستگی ایجاد کرده برای مراسمی که خاستگاهش ایران است. ایران که توانسته این سابقه تمدنی را در جهانی که آن را حوزه نوروز می‌گویم، داشته باشد، چگونه می‌تواند از این فرصت استفاده کند؟ به نظر من موضوع اصلی ما دیپلماسی فرهنگی باید باشد که از آن چگونه باید بهره‌برداری کنیم و حوزه فرهنگی واحدی را پدید آوریم. از این توان و ظرفیت‌ها باید استفاده کرد و این کشورها را به همدیگر پیوند داد.

همان‌طور که سیاست خارجی بازتاب سیاست داخلی است، اگر

سیدعلی موحانی دیپلمات

نوروز مهم‌ترین رویداد هم‌گرایانه در جهان ایرانی به شمار می‌آید. جغرافیایی وسیع و گستره‌ای در پهنای سه قاره جهان همه‌ساله با آغاز فصل بهار به گرامیداشت این رویداد بزرگ اساطیری فرهنگ ایرانی می‌نشینند. اگرچه در معنا و مفهوم، نوروز همواره بشارت به این داده که این رویداد و تقارنش با تغییر فصل و آغاز بهار نشانه‌ای است از تغییر هم‌زمان طبیعت و سرشت انسان‌ها، تا توأمان روی دهد و انسان بتواند همنان با طبیعت، رنج و مشقت و محنت زمستان سرد و خشک را با طراوت بهار و سرزندگی طبیعت همراه و جایگزین کند؛ اما آن‌گونه که شاهد آن هستیم، ایران به‌ویژه در قرون اخیر و خاصه در دهه‌های گذشته از زمینه لازم جهت بهره‌برداری مناسب از این «عطף تاریخی» محروم مانده است. عطفی که می‌تواند پایان ایران‌هراسی و آغاز فرایند همکاری‌های همه‌جانبه منطقه‌ای را با محوریت و مرکزیت جمهوری اسلامی ایران آغاز

پروانه بهداشتی به شماره۳۰۲/۱۰۳۰ مربوط به رب گوجه فرنگی با نام تجاری وفسر با شماره ۴۴۶۶/۱/۲/د مورخ ۲۸/۰۳/۸۸ مفقود گردیده واز درجه اعتبار ساقط می باشد.

برگ سبز، برگ کمپانی، وکالت تعویض پلک و وکالت فروش سواری ۰۶ ۲۰ مدل۱۳۸۲ شماره شاسی:۰۵۸۲۶۱۴۳۲۸ شماره موتور:۰۶۵۸۹۴۳۳۶SFS۱۰ شماره پلک:۲۲ ایران ۱۱۹ س ۴۴ مفقودگردیده وفاقد اعتبار می باشد.

سندسبز سواری پژ۰۵۵۴مدل۱۳۸۵: شماره شاسی:۰۶ ۱۳۲۵۱۰ شماره موتور:۰۹ ۲۲۲۵۹۲۴۴۸۵۲ شماره پلک:۳۸ ایران ۵۵۱ ی ۵۲ بنام سید نیما ساداتی به کد ملی:۰۴۵۱۴۵۲۹۴۱ مفقودگردیده وفاقد اعتبار می باشد.

سند و برگ سبز و برگ کمپانی سواری بنز SL۳۵۰مدل۲۰۰۹ شماره شاسی:۰۶ ۹۶۶۱۴۶۱F۱۰۴۵۸۲۳۰WDB شماره موتور:۰۹۵۵۴۷۴۰۲۷۲۹۶۸۳۰ شماره پلک: ۱۰ ایران ۳۶۶ و ۹۳ بنام حسین احمدی مفقودگردیده و فاقد اعتبار می باشد.

ما در درون کشور به نوروز اهمیت ندھیم و سعی کنیم این عنصر وحدت‌بخش باستانی را کم‌رنگ کنیم، از تقویت آن پرهیز کنیم و از پرداختن به بخش دیپلماسی غافل شویم. طبیعی است که دیگر کشورها هم با ما همسو نخواهند شد. ممکن است حتی بگویند نوروز به جهان ترک تعلق دارد که ترکیه در این میان به‌دنبال مصادره نوروز است. چه بهتر که ما بتوانیم از این فرصت استفاده کنیم. حالا که در سال ۲۰۰۸ با کوشش‌های ایران و کشورهای حوزه تمدنی مشترک، جشن نوروز به‌عنوان میراث غیرملموس ملت‌ها در تقویم سازمان ملل گنجانده شده است، چه بهتر که ما این را پررنگ‌تر کنیم. در اینجا به جای اینکه بنویسند عید نوروز، می‌نویسند «جشن بهار». این نوعی ضد دیپلماسی فرهنگی است. ما در داخل باید بگوییم نوروز، عید نوروز. این عید را بعضی می‌خواهند کم‌رنگ کنند. با کم‌رنگ‌کردن نوروز توسط ما، نوروز از میان نمی‌رود، چون در حوزه نوروز زنده شده است و بیشتر و فعال‌تر هم خواهد شد. نوروز در دل‌های مردم ایران‌زمین خانه دارد و تا دنیا و ایران باقی

مراسم نوروز در کردستان عراق. عکس: رویترز

است، نوروز هم باقی و سرزنده و جاوید خواهد ماند، همان‌گونه که طی هزاره‌ها باقی مانده و به ما رسیده است. زدودن نوروز از جامعه کاری نشدنی است. به نظر می‌آید در داخل این سیاست را دنبال کنیم که به نوروز اهمیت بدهیم، در رسانه‌های ملی آن را تحت پوشش قرار دهیم، روی آن تاکید کنیم تا بتوانیم بگوییم که حاضرم در تمام زمینه‌های فرهنگی یا کشورهای حوزه نوروز از ظرفیت‌های همدیگر استفاده کنیم و ایران حاضر است در حوزه فرهنگی و حتی علمی و حوزه‌های مختلف مبادلات داشته باشیم، بدون اینکه این را ذکر کنیم که خاستگاه و زادگاه نوروز ایران است، بلکه بگوییم ما در حوزه نوروز زندگی می‌کنیم. این عنصری وحدت‌بخش است که هیچ نوع ویژگی‌های غیرانسانی و غیراسلامی در آن وجود ندارد و همه عناصر و جشن‌های آن مطابق با سنت‌های دین مبین اسلام است. پس از فتح این منطقه به دست اعراب مسلمان، برخلاف مناطق دیگری مثل آفریقا و شمال آفریقا که سنت‌های پیشین را از بین بردند، نوروز در این قلمرو پابرجا ماند. حتی شیوه‌های اداره امور قرن‌ها

نگاهی انتقادی به برگزاری مراسم نوروز در مراکز ایرانی در کشورهای دیگر

نوروز یک جشن دولتی نیست

بی‌توجه نسبت به ابعاد و اثرات فرهنگی یک رویداد، آنچه مؤثر و قابل احصا بودند، همانا کمیت فرایند‌ها و برنامه‌ها در کارنامه «سازمانیان» بود.

از سوی دیگر، انتخاب و کج‌سلیقگی برای معرفی عملکردهای سازمانی نهادهای فرهنگی که مصداق آن به‌روشنی در تقویم‌های کم‌ارزش با طرحی ناموزون و پیمای پُر لعاب از ریاست و… قابل بازایی است، حکایتی ساده اما تلخ را معنا می‌کرد؛ «دوری‌گزیدن از هم‌گرایی در حوزه فرهنگ و هنر با جوامع پیرامونی» یا حتی «ان دیگری». امری که سبب شده است که به‌صورت معمول، نوعی انحصارگرایی در موضوع نوروز بر ذهن و عمل ارکان و مجریان فرهنگی سایه اندازد.

نوروز جشن اقوام ایرانی بوده و خواهد بود و محدودکردن آن به یک جشن رسمی و دولتی با یک تکرش حاکمیتی بزرگ‌ترین آفتی است که می‌تواند ما را از پیوند با پیوست‌های فرهنگی و تمدنی خود دور کند دارد.

صرف اعزام یک گروه موسیقی بدون دقت و توجه به جغرافیایی که این هنر باید در آن عرضه شود یا احترام به سلایق فرهنگی مخاطبان آن، همراه با کمبود بودجه و جلب مشارکت مؤسسات دور نگه دارد.

برگ سبز و برگ کمپانی و کارت ماشینBMW سفید۵۲۰مدل۲۰۰۵ شماره شهرباتی ۲۲: ایران ۰۲۱۸ ۳۷۰ شماره شاسی:۰۱ ۹۳۱۷۱CR شماره موتور:۰۹ ۲۴۷۵۵۷۱۹ مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط است.

سندسبز موتور سیکلت پالس مدل۱۳۸۹ شماره تنه:۰۱۴۰ ۹۹۳۱۸۰NE شماره موتور:۰۳ ۲۶۵۳۴DJBGSK شماره پلک:۱۶ ۹۹۲۷۷/۱ مفقودگردیده وفاقد اعتبار می باشد.

سند مالکیت ر اهور خودرو به شماره پلک ۹۸۳-۱۱۵۹۹ و شماره شاسی۰۴۸D۴۱۰۹۳۴۸JTHY و شماره شاسی۰۴۸D۴۱۰۹۳۴۸JTHY مفقود گشته و از درجه اعتبار ساقط است.

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق

۸۶۰۳۶۱۱۹

دیپلماسی

به جای کم‌رنگ‌کردن، به وحدت‌بخشی نوروز تکیه کنیم

ایرانی بود و خاندان‌های ایرانی در پیشبرد قلمرو اسلامی نقشی اساسی داشتند و زبان فارسی در کنار زبان عربی و ترکی زبان بیان غرب اسلام شد. به سبب این ویژگی‌های رحمانی و انسانی، نوروز گرامی داشته شد و پابرجا ماند. اینها ویژگی‌هایی بوده که ما را حفظ کرده و باعث یگانگی ملت شده است. در جشن‌های نوروزی همدلی وجود دارد و این همه مطابق با سنت‌های دین مبین اسلام است. ائمه اطهار علیهم‌السلام همه بر برگزاری و ویژگی‌های اسلامی و انسانی نوروز تاکید کردند؛ چون با نوزایی طبیعت، انسان‌ها هم در دل‌هایشان نور امید ظهور می‌کند. به بزرگ‌تراها احترام می‌گذارند که این یک سنت الهی است. از بیماران عیادت می‌کنند. کسانی که با هم قهر بودند آشتی می‌کنند. ملت‌ها در دوره نوروز مهربان‌تر می‌شوند.

نوروز علاوه بر جهات فرهنگی، ویژگی‌های اقتصادی هم دارد. فعالیت بخش‌های حمل‌ونقل و گردشگری را افزایش می‌دهد. میلیون‌ها سفر انجام می‌شود تا مردم به دیدار عزیزان خود بروند و از بزرگ‌تراها دیدار داشته باشند. سفرهای بین‌شهری با همه امکانات حمل‌ونقلی افزایش می‌یابد که منجر به ایجاد و کسب درآمدی فوق‌العاده می‌شود. تولیدات صنایع سبک گسترش پیدا می‌کند. صنایع غذایی فعال می‌شوند. لباس و پوشاکی که قرار است در نوروز نو بشود، تحرک اقتصادی ایجاد می‌کند. بخش خدمات، هتل‌داری و رستوران‌داری توسعه پیدا می‌کند. اینها همه اقتصاد را به تحرک وامی‌دارد و همه ارزش‌هایی است که حاصل نوروز است.

ما می‌توانیم به این تکیه کنیم و از کشورهای حوزه نوروز بخواهیم که یاریه با هم متحد شویم و این جشن را باشکوه بیشتر برقرار کنیم و بکوشیم که همبستگی منطقه‌ای را در حوزه نوروز افزایش بدهیم. اینها همه ویژگی‌هایی است که ما در دیپلماسی فرهنگی می‌توانیم از آنها استفاده کنیم و جایگاه خودمان را در منطقه ارتقا دهیم و از آن‌ها ابزار فرهنگی دفاع کنیم. همان‌طور که تاکید کردم، اینکه ما خودمان را مرکز نوروز قرار دهیم و بخواهیم دیگران از ما تبعیت کنند، موجب گریز دیگران از ما خواهد شد، بلکه باید بر این تکیه داشته باشیم که نوروز در منطقه ما عنصری وحدت‌بخش است. ما می‌توانیم از این عنصر فرهنگی بهره بگیریم و دیپلماسی فرهنگی خودمان را در بین ملل منطقه توسعه دهیم و از آن بهره ببریم.

به عنوان فرایندی چندوجهی و در چارچوب یک حرکت جمعی منطقه‌ای معنا نشده است. با وجود سالیان متمادی جنبش فرهنگی- هنری هنوز ایران نتوانسته «سقفونی نوروز» یا «پرای نوروز» و… را عرضه کند و به این ترتیب ارزش‌های این سنت و آیین را در دل آن دسته از تظاهرات فرهنگی که قابل معنا و قابل استماع و دریافت مخاطبان غیرایرانی هنرشناس باشد، به صحنه آورد. حتی در وجه هنر و صنعت فیلم‌سازی نیز ما نتوانسته‌ایم در بستر یک رویداد نوروزی، اثری فاخر و معناگرا را تولید کنیم و آن را در فضای دنیای هم‌فرهنگ خود، درون ۱۱ کشوری که نوروز را محترم می‌شناسند، ترویج کنیم.

برای ما نوروز پیام به «مردم خود» است. حال آنکه نوروز پیام ما به «مردم جهان» بوده است. ازاین‌رو تا وقتی این تکرش در ارکان و ساختارهای فرهنگی متولی تغییر پیدا نکند، سهم ما از نوروز ناچیز و نشان ما در جمع کشورهای علاقه‌مند به نوروز، اگر نگوییم کم‌نشان، بی‌روق است.

ساختارهای اداری و فرهنگی ما در خارج از کشور، کم‌توجه و به تعبیر تاجیکان «کم‌بغل» یا همان ناتوان و بی‌رmq نشان می‌دهند. موانع و مشکلات فراری آنان اعم از بودجه و توان تأثیرگذاری تا دانش‌شناختی و درک اقتضای زمانی مسئله نوروز با نیازهای بشری را دربر گرفته است؛ برای مثال، در شرایط کنونی که جهان با بحران بیماری کرونا روبه‌رو است و با توجه به تجربه یک‌ساله از نوروز ۱۳۹۹ تا نوروز ۱۴۰۰، در چند روز آینده باید به انتظار نشست و دریافت که این‌س متولیان امر هنر چه الگوی تازه‌ای و چه روش مبدعانه و خلاقانه‌ای را به کار بسته‌اند و مورد اندیشه و تمهید قرار داده‌اند که بتوانند در اقتضای این اِمان، تصویر تازه‌ای منطبق با نیازهای امروز جامعه جهانی از نوروز و فرهنگ آن عرضه دارند. شاید یک هفته دیگر است که بتوانیم خود را به صفت «باهنری» یا «بی‌هنری» در این نگاه موصوف داریم.

ما در نوروز به دیدار یکدیگر می‌رفتیم و امسال یکمین سالی است که از این س سعادت محروم شده‌ایم. سنت نوروز احترام به طبیعت است و حفظ زیستگاهی که در آن به سر می‌بریم. امروز یک سال است که طبیعت ازده از شرایط ناشی از بیماری‌ای ناشناخته و همه‌گیر که انسان و حیوان را مورد آسیب قرار داده است، در مقابل ما نشسته تا بینچند در چننه نوروزی خود برای رویارویی با این اهریمن نفس‌گیر آورده‌ایم. آیا نهاده‌ا و مسئولان فرهنگی ما در خارج از کشور توانسته‌اند از این پنجره کنوده‌شده برای ارائه پیمای تازه استفاده کنند؟ این پرسش در چند روز آینده جواب خود را خواهد گرفت و اگر با کمال تأسف حضور فرهنگی ما در این رویداد به رغم تجربه تلخ سال ۱۳۹۹ که کرونا بر همه ابعاد فعالیت‌های انسانی اثر نامیمونی گذاشت به نتیجه‌ای مثبت و قابل طرح مبدل نشود، باید خود را عمیقاً به دلیل ناتوانی و ناکارآمدی نکوشش کنیم. ارزش‌های فرهنگی و ملی ما ایرانیان وقتی جهانی خواهد شد که در استانداردها و اندازه‌های جهانی خود عرضه شود و ما وقتی مخاطبان خواهیم یافت که سخن تازه و بیان نویی را در آغازین روز سال، نوروز، از خود به جهانیان هدیه کنیم.

... مانند رومی‌ها یک ربع تمام به حساب می‌آوردند که در مدت چهار سال به یک روز می‌رسیده. رومیان این روز را در چهار سال یک بار بر عدد ایام سال می‌افزودند؛ ولی ایرانیان این روزهای حاصل جمع ربع‌ها را در طول مدت ۱۲۰ سال جمع می‌کردند تا به ۳۰ روز برسد و سپس آن را به صورت ماه سیزدهم بر سال صدویستم می‌افزودند. این عمل کیسه خوانده می‌شد؛ بنابراین آغاز سال نوروز که در طول مدت ماه سوم بهار به‌تدریج از سی‌ام تا نخستین روز آن ماه به‌تدریج پیش افتاده بود، در سال صدویست‌ویکم از اول برج جوزا به آغاز بهار به آغاز سرطان یا ابتدای ماه اول تابستان برمی‌گشت و نوروز ما فروردین سال جدید در موقع انقلاب صیفی یا آغاز تابستان قرار می‌گرفت. باید دانست کلیه

تشریفات مراسم خصوصی عمومی مربوط به نوروز ایران از همین موقع طبیعی ناشی می‌شد که محصول غله سال نو برداشته می‌شد و میوه در حال رسیدن بود و کل‌ها غالباً شگفته شده و باغ و دشت و کوه سرسبز و خرم بود و کشاورزان که استخوان‌دگری جامعه آن موقع را شکل می‌دادند. از رفاهیت نسبی برخوردار بودند و می‌توانستند مالیات خود را به رحمت بپردازند. پس از سقوط یزدگرد دوم دیگر کیسه‌ای صورت گرفت که نوروز را از درون بهار به اول تابستان باز آورد و نوروز هر چهار سال یک روز به سوی اول بهار پیش می‌رفت تا در حدود ۳۸۰ هجری به اول فصل بهار رسید که دارای مقتضیات دیگری بود. این اتفاق در اواخر دوره سامانی و اواسط دوره آل‌بویه و اوایل دوره غزنوی صورت گرفت و مطبوع طبع شعرا و امرا و کلیه مردمی قرار گرفت که در منطقه آسیای مرکزی از بهار خرم و باشکوهی بهره می‌بردند. قضا را در سده پنجم هجری نوروز را آغاز بهار در ماه سوم زمستان (یا برج حوت) به سوی اول زمستان هر چهار سال یک روز پیش می‌آمد تا در سال ۴۲۷ هجری که نوروز به نیمه اول ماه سوم زمستان رسیده بود، ملکشاه سلجوقی فرمانی خطاب به منجمان کشور صادر کرد که موقع نوروز سیار یزدگدی را در اول فصل بهار با تدبیری علمی ثابت و مستقر سازند. و این کار را در ۴۶۸ هجری عبدالرحمن خزانی منجم مروزی به صورتی درآورد که تقریباً هم‌یک در ایران و افغانستان برقرار است و تاریخ سلطانی ملکشاهی را از ۴۶۸ با این گاهشماری جدید پی‌افکند. تصرفی که سال بعد عده‌ای از منجمان درباری در اصفهان کردند و آن را به همان گونه یزدگدی ولی با وضع ثابت درآوردند و از ۴۷۱ به نام تاریخ جلالی نامیدند که پیش از اصلاح ۱۳۰۴ شمسی در تقویم‌های ایرانی به همان گونه مصطلح بود. در تاریخ جلالی ۱۲ ماه هر یک ۳۰ رزوز و پنج‌روز اضافی که در سال کیسه به شش روز می‌رسید در پایان اسفند به نام پنجه افزوده می‌گشت ولی در تاریخ خزانی هر ماهی موافق با طول ایام بروج ۱۲انه به حساب می‌آمد که دیگر پنجه‌ای اضافی یا زدیده نداشت و آن تقریباً همین صورت سال فعلی را پیدا کرد؛ بنابراین سال جدید شمسی که آغاز آن در ابتدای بهار به صورت نوروز ثابت، بهاری درآمده ربطی به جمشید و فریدون یا خسرو و یزدگرد ندارد؛ بلکه نوروزی است که در سده چهارم هجری به درخواست ملکشاه سلجوقی به وسیله علمای بزرگ نجوم اسلام ترتیب تنظیم یافت و جای نوروز سیار یزدگدی را گرفته که در اثر تغییر موضع طبیعی فعلا به اوایل ماه دوم تابستان رسیده است و این مطلب در تقویم‌نگاران و هم‌وطنان زردشتی ما معلوم است؛ بنابراین نوروز اول بهار در صورت کیسه شده که فعلا دوباره تجدید حیات کرده است با نوروز جلالی که آن هم از تداول بیرون نرفته‌اد، نوروزی اسلامی است نه نوروز زردشتی که بایستی در اول تابستان باشد و فعلا در سیر و تغییر محل از ۱۲۵۰ سال به اوایل ماه دوم تابستان یعنی اسد خزانی یا مرداد کنونی رسیده و در پیش مردم مازندران و صایبان (صلبی‌ای) خوزستان مانند زردشتیان ایران معمول است. در زمان صفویه که باپنخت را از قزوین به اصفهان آوردند و نوروز جلالی در آن شهر را در عهد توقف ملکشاه هنوز جلوه و جاذبه خود را حفظ کرده بود، درصدد برآمدن احیای نوروز جدید را زمینه ثابت و مستدل شرعی بدهند. عده‌ای از علما و فقها و محدثین در تحقیق مطلب در یافتند که در سال حجۃ‌ابداع حادثه غدیر خم بنا بر رؤیت هلال دجی‌الله آن سال در برخی از افق‌ها در روز اول از فروردین سال اول تاریخ یزدگدی اتفاق افتاده است پس عبد غدیر اول با نوروز سال اول یزدگدی موافقت و مطابقت داشته است؛ بنابراین نوروز سال خزانی یا جلالی نه‌تنها یک اثر فکر و وضعی اسلامی است که به وسیله منجمان مسلمان ایران برای جمع کلمه وحدت میان دین و دنیای هم‌وطنان ایرانی خود در طول عصرها و قرن‌ها وضع شده؛ بلکه نهادهای اسلامی که به شیعه ایران اختصاص داشته است. کسی که خواهان اطلاعات بیشتری باشد، به پایگانی مرهای دانش ایران رجوع کند که در طی سال‌های ۱۳۳۸ تا ۱۳۵۸ سخنرانی‌های فنی مسئول در این زمینه ایراد شده است. در آن سخنرانی‌ها تحقیقات مجلسی در جلد سماء و عالم بکار در این زمینه مورد استشهاد و استاد قرار گرفته است. هم‌وطنان متعبد و متعهد به عهد تشیع در کتاب‌های مجموعه اعمال مذهبی و دعا یا از شیخ طوسی تا مجلسی مراجعه کنند و بنگرند در فضیلت بلکه فضایل شرعی نوروز چه روایات سودمند ارزشمندی از حضرت صادق (ع) و بدران بزرگوارش در این زمینه روایت شده و به اعمال دینی مخصوص بدین روز از غسل و نماز و دعا یی بربند و بدانند بر هر شیعه امامی جعفری اصولی یا اخباری لازم است که به احترام قول بزرگان سلف حرمت جانب این نوروز اسلامی جعفری باید از بن دندان بلکه جان و دل بپذیرند و به جای آنکه تنها خود را در رسوم کودکان و عوام از صرف شیرینی و تردمائی شریک سازند، در اعمال مذهبی مربوط به نوروز و زیارت اموات مسلمین و پیرش احوال برادران دینی و دیدار مصیبت‌زدگان چنانکه همواره در این کشور معمول بوده، اهتمام کنند. در حین تحریر این مقاله مجموعه اعمال و ادعیه مأثوره تألیف سیدعلی اکبر سمنانی که از روی صحیفه و کتافی و نواب‌الاعمال و تهذیب و مصباح المتعجد و مفتاح الفلاح و کنوزالنجاح و مهج‌الدعوات و منهاج‌الصلاح وعده الداعی و راد‌العالم جمع‌آوری و تدوین شده، با کتاب کفایت‌الطلاب که مؤلف آن در آخر کتاب اجازه روایت آن را داده است، در زیر نظر بود که درباره نوروز مطالبی مفید در بردارد.

باز نشر از یکی از مطبوعات دوره انقلاب اسلامی